

Kronkels van een doorsnee

VROUW Nou ja, doorsnee...?

Marjori Hong

Eerste druk: 2010

Tweede druk: 2021

Auteur: Marjori Hong

Coverfoto: Jacqueline Koolmoes

Auteursfoto: Hans van Hout

Druk- en bindwerk: Pumbo.nl

ISBN: 978-90-831946-1-5

NUR: 401

Copyright ©: Marjori Hong

Uitgegeven door Yinnerpoints

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

De auteur en uitgever aanvaarden geen aansprakelijkheid ten aanzien van handelingen die door de lezer worden verricht op basis van teksten in dit boek. Alle handelingen zijn volledig voor de eigen verantwoordelijkheid van de lezer.

Inhoudsopgave

Je hebt van die vragen	7
De roze koek	8
Papier hier	10
En hoe heet ij?	12
<i>Tussendoortjes</i>	15
Mijn bril en ik	17
De string	19
De man in mijn leven	21
Haarlak issues	22
Mijn gleuf en ik	24
<i>Tussendoortjes</i>	27
Paspoort bij je?	29
Kiezen	30
Een scheetje?	33
Nee!	35
Hormonenmanie	36
Nieuw wetenschappelijk onderzoek	38
Zomaar een zaterdag	39
Peukie?	42
Pennentic	43
Fantastische ideetjes	45
<i>Tussendoortjes</i>	48
Spiderwoman	50
Jong en verontwaardigd	53
Soms is het te veel	55
Stekels	56
Nachtelijke avonturen	58

<i>Tussendoortjes</i>	61
Op de bank	63
Draaideuren	65
Voldaan	67
O néé hè?!!	69
Ochtendhumeur	70
Illusies	71
<i>Tussendoortjes</i>	72
Aangelijnd	74
Logisch	76
Het lieveheersbeestje	77
Twee	79
Het laatste plasje	80
PMS-feeks	81
<i>Tussendoortjes</i>	82
1,2,3	84
Eendencomplot	86
Bordje pap	88
Over lijken	90
Circus kraai	93
Help, een muis - deel I	94
Buikgriep	97
Groene balletjes	99
Het lab	101
Help, een muis - deel II	103
In de trein	105
Geheel in stijl	107
Grapje, mam!	109

Help, een muis! – deel I

Relatiecrisis

Al een tijdje was ik bang dat we elk moment last van muizen konden krijgen. Wanneer je over het balkon hing, kon je namelijk zien dat de benedenburen behoorlijk wat afval aan het verzamelen waren. Dat kon nooit lang goed gaan. Toen ik op een gegeven moment dan ook geregeld wat ‘gerommel’ achter de keukenkastjes hoorde, wist ik dat het zover was. Bah, we hadden muizen. Ik vond het vies en eng.

Aangezien mijn relatie toen al in de Titanicfase zat, hoefde ik van m’n vriend niet al te veel begrip meer te verwachten. Onze bijna tweejarige jochies echter, waren een stuk milder. Zij konden er de lol wel van inzien. Leuk toch, zo’n gillende en springende mama? De keuken grensde aan het balkon en was niet zo groot. Tegen de ene muur stond een tafelmannequin met daarop een vierpits gasstel, waarnaast het aanrecht stond met erboven en eronder keukenkastjes. Tegen de muur daartegenover, stond een vitrinekast met in het midden een open deel waar je nog wat spullen (koektrommel e.d.) kwijt kon. De ruimte tussen de vitrinekast en het aanrecht was vrij smal. Maar dáár was ik die bewuste dag bepaald niet rouwig om.

De jongens waren in hun kamer naast de keuken aan het spelen, hun vader stond in de badkamer en ikzelf was in de keuken bezig. Vrij vredig. Tót dat ene moment: “Aaaaarrggh!!!” Zo snel als de drie manwezens geschrokken naar de keuken kwamen rennen, zo snel was ook de muis alweer weg. Met een: “Méns, ik krijg een hartverzakking van je!” liep vaders geïrriteerd weer terug naar de badkamer. De mannetjes bleven nieuwsgierig bij mama staan. Mama die zich meteen realiseerde dat ze niet zo geflipt moest doen, aangezien ze daarmee het slechte voorbeeld

aan haar kinderen gaf, die dan op hun beurt wellicht ook bang voor muizen zouden worden. Dát was niet de bedoeling.

Met een alerte blik én een nepglimlach keek mams naar de koelkast waarvan ze wist dat dáár de muis onder verscholen zat. De zenuwen gierden door m'n buik en eigenlijk durfde ik niet meer in de keuken te blijven met een muis die elk moment tevoorschijn kon komen. Hij moest weg. En op dát moment kreeg ik een geniaal idee.

Ik gaf de jongens ieder een pollepel en met grote verwachtingsvolle, glunderende ogen en een grote lach op hun snoet keken ze me aan. Ze hadden een blik van: En nu? En nu, mama? Wat voor leuks mogen we hiermee doen?

Snel ging ik met m'n kont op het vrije deel van de vitrinekast zitten en blij met de korte afstand tot het aanrecht, plaatste ik daar, hoog en veilig, mijn voeten.

Oh leuk, mama maakt een bruggetje waar we onderdoor kunnen lopen, zag ik de schatten denken. Ja, ze vonden het een leuk spelletje, dat mama zo spontaan bedacht had.

“Ga maar met die lepel onder de koelkast”, riep ik.

Niet begrijpend keken ze me aan.

“Doe maar”, zei ik. En ik beeldde even uit wat ze moesten doen.

Ze hadden het door en enthousiast, met hun blote bolle buikies, luiers om en op hun hurken, probeerden ze met de pollepels onder de koelkast te komen. Omdat dat niet eens zo makkelijk ging, besloot ik een handje te helpen door schuin voorover te buigen zodat ik zo – nog steeds met m'n kont op de kast en m'n voeten op het aanrecht – nét tegen de koelkast kon duwen die daarmee iets naar achteren kiepte. Hierdoor konden de jongens er beter bij en ze rammelden er lustig op los. Ja hoor, de muis schoot weg. Door de gang, een zijkamer in.

Aangespoord door mijn hysterische gegil, gevolgd door een even hysterische schaterlach, lachten m'n mannetjes die daar zij aan zij stonden, met me mee. Ze hadden de grootste lol en vonden mama wel héél erg grappig vandaag (al snaptten ze nog steeds

